

LaCrònica

100% divertit

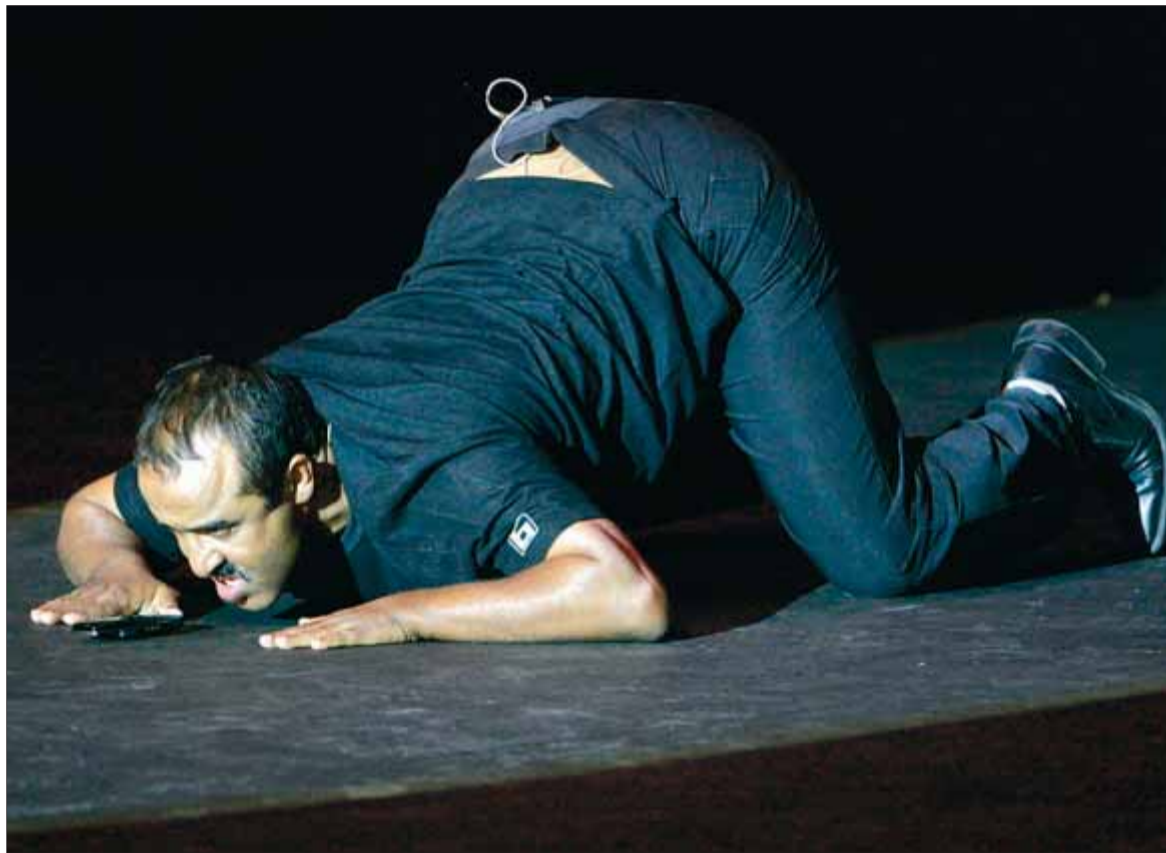
David Castillo

Gran expectació hi havia a Barcelona per veure el còmic marroquí Saïd Naciri. I no tan sols era per l'espectacularitat del seu humor despulrat, per la crítica al poder, per la simpatia tan natural i espontània. L'arribada al Teatre Lliure també generava expectació per saber com reaccionaria la gran comunitat marroquina catalana, normalment refractària a les iniciatives que es programen dissenyades especialment per a la seva cultura, en aquest moment la tercera del nostre país, després de la catalana i la castellana.

I cal dir que la resposta va ser singularment positiva perquè la comunitat marroquina va respondre a la convocatòria i va omplir, com a mínim en un cinquanta per cent, un Lliure ple a vessar que va cantar, riure i cridar davant l'humor torrencial de Naciri, que va ser un autèntic vendaval durant els noranta minuts que durava la funció. Dedicat especialment als seus germans de la diàspora, *100% marocain* repassa els comportaments, tics, equívocs i idiosincràsia d'un Marroc que viu amb estupefacció la situació actual del país, "cada cop més pobre", afirmant que hi ha entre deu i quinze milions de pobres de solemnitat, sense una classe mitjana entre els poderosos i la gent del carrer, extremadament humil.

Després de confessar-se català per part d'àvia, Naciri va bromejar sobre les similituds entre els catalans i el berbers del seu país. A partir d'aquí, l'allau d'acudits i de gags, sempre a partir de la bogeria quotidiana del ciutadà del carrer. Espaterrant va resultar quan Naciri va plantejar la hipotètica trobada de petroli al Mar-

Saïd Naciri va omplir un Lliure entregat des del començament al seu humor ■ PERE VIRGILI

Naciri exhibeix la crítica més àcida a través de l'humor protagonista, amb el somriure com a bandera

roc, cosa que precipitava l'arribada massiva d'europèus al seu país, alguns en pastera i uns altres angoixats per les dificultats burocràtiques que trobaven per aconseguir la nacionalitat marroquina després d'anys de treballar allà. No cal dir que vist des d'aquest punt de vista, Naciri resulta notablement càustic, atenuant sempre la crítica més àcida a través de l'humor protagonista, amb el somriure que exhibeix com a única bandera.

L'emigració, l'atur dels universitaris, els pobres ben pobres, l'homosexualitat, la corrupció estesa per diferents estaments, la ineficàcia dels polítics -sovint esmentats amb nom i cognoms-, el drama de les pasteres i el pensament pacífic del musulmà comú davant del terrorisme són algunes

de les temàtiques que l'humorista va passejar sol com un mussol dalt l'escenari, un escenari que no li quedava gens gran perquè Saïd Naciri sap entretenir i fer pensar, canta i es mou com una estrella de cabaret, i desplega de manera apoteòsica el seu xou, que alguns han volgut associar als grans *showmen* americans, però que també té relació directa amb els contadors d'històries de la famosa plaça de Jemâa el-Fna de Marràqueix.

Com és possible que un humorista tan crític pugui superar les barreres de la censura? Segurament per la seva educació, per la manera de dir sense acritud, per la identificació indubtable que manté amb les masses marroquines. A més de resultar terapèutic, Naciri és 100% divertit. ■

El cantant Juanes sobreviu a l'èxit i edita un nou àlbum

Ramon Palomeras
MADRID

Quatre milions de còpies de *Mi sangre*, el seu anterior treball, 12 Grammy, discos de platí a cabassos... Malgrat que l'èxit de Juanes és insultant, no s'escapa dels maldecaps. Després d'una maratoniana gira de dinou mesos, va patir un bloqueig que el va fer allunyar-se dels seus, sobretot de la seva dona. "Em vaig haver de perdre una temporada per adonar-me que estimava aquella persona i que volia tornar amb la família", reconeix ja superat el tràngol.

I del dolor n'han sortit les 14 cançons de *La vida es... un ratico*, el seu quart treball discogràfic. Si bé és cert que certes lletres no són gaire optimistes, les melodies i els arranjaments són bastant alegres. És una barreja de guitarres i teclats rockers de clares influències dels setanta -Pink Floyd i Led Zeppelin- amb melodies pop i música popular colombiana. La forta presència de *vallenato*, *mapalé*, *cumbia* i bolero fan que aquest sigui un dels seus discos més colombians. En resum, un àlbum rocker i a la vegada tel·lúric on no hi falten l'amor, la parella, l'esperança ni les injustícies socials.

Andrés Calamaro i Campero, líder del grup *punk-rock* alemany Die Toten Hosen, canten en dos temes d'un disc compromès amb diverses causes socials. "El món malauradament està molt malament. Me n'avergonyeixo ja que la culpa també és dels ciutadans perquè no ens hi involucrem i ho deixem tot en mans dels polítics". Sembla que l'idealisme dels primers discos ha donat pas al realisme. ■

Crítica* clàssica

Xavier Casanoves Danés

Valors sempiterns

He conegut dos artistes novinguts molt festejats, però amb actituds que duen a reflexionar sobre l'oposició de responsabilitats ètiques i estètiques. Pablo González (Oviedo, 1975) és un director de sòlida formació britànica que, entre altres guardons, ostenta el de Cadaqués (2006), i que fa poc convencia al Festi-

val de Peralada acompanyant Ainhoa Arteta. La llista de les seves actuacions i projectes assenyalava una carrera emergent i que convé tenir present.

En la *Quarta* de Schumann va cohesionar l'Orquestra i només li va mancar una major densitat als violins per quallar una versió antològica. Quan els vectors interns els con-

González va saber destriar la litúrgia simfònica de Schumann

dueixen les fustes de Chiralt o Fuster i bateguen les timbales de Gratiniano Murcia s'entén que l'oient està en les millors mans i, a partir d'un fraseig canviant i un concepte intel·lec-

tualista, González va destriar la litúrgia simfònica de Schumann combinant gradacions, exactitud i refinament sonor per servir la teranyina de referències evocadores de llegendes, boscúries, catedrals i bromes denses com les de Sibelius.

En contrast, el bielorús Denys Proshayev (1978), també foguejat en concur-

sos i amb un radi d'acció germànic, va mostrar en el *Concert núm. 1* de Chopin un rígid i innegociable agonisme que obligava a una contínua adaptació. És un pianista *ad libitum* dels que generen sensacions de narcisisme i prepotència. El *rubato* és permanent i les seves dinàmiques distorsionen els extrems emfasitzant una

retòrica periclitada. Ha estat deixeble del titular Eiji Oue i aquest magisteri deu haver estat la raó de la contractació d'aquest recitalista nat dels que reclamen anar per lliure.

* **OBC**, DENYS PROSHAYEV, PIANO. DIRECCIÓ: PABLO GONZÁLEZ. AUDITORI, 26 D'OCTUBRE